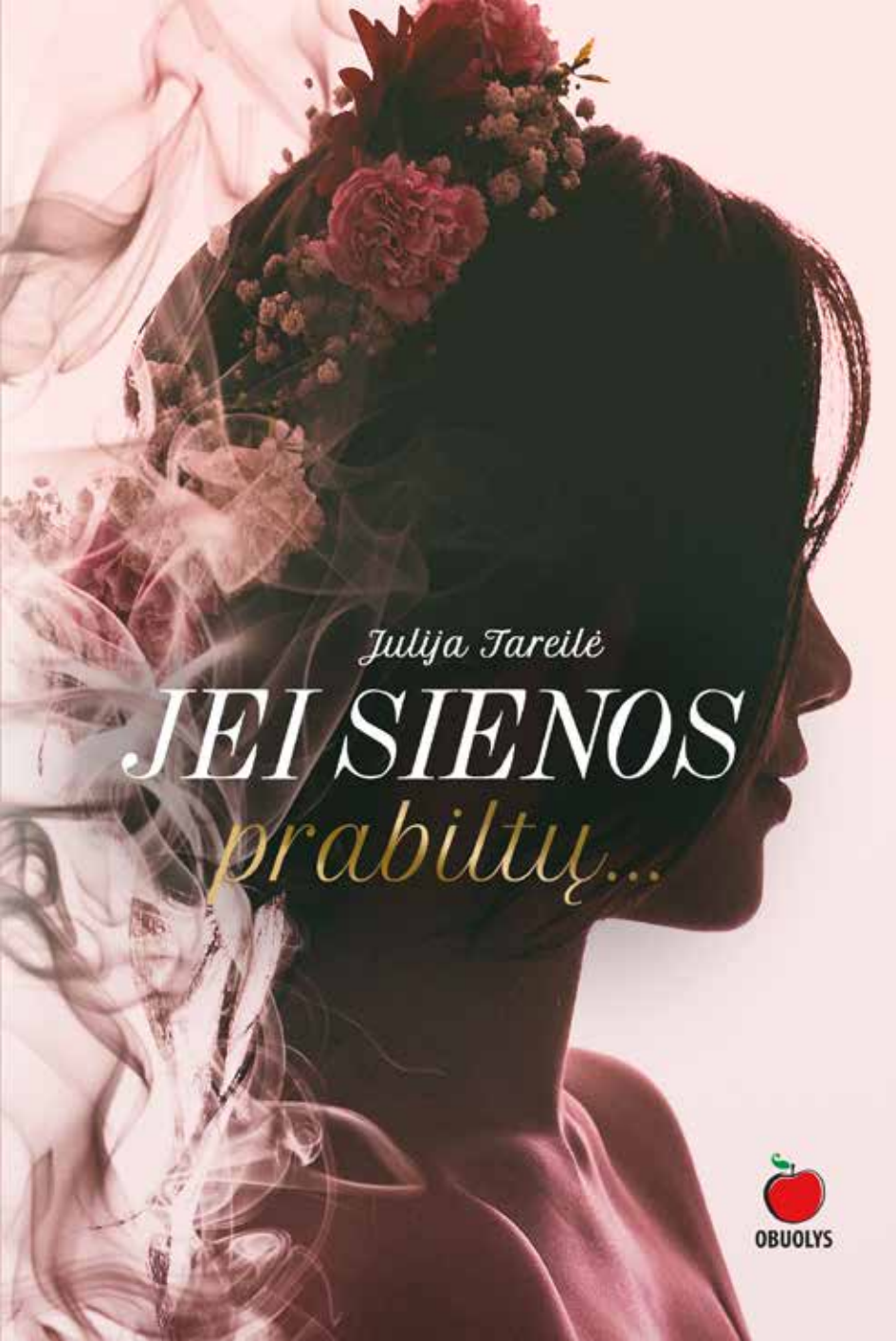


A woman's profile is shown in a dark, shadowed pose, facing right. She wears a crown of red and pink flowers and greenery. Wisps of white smoke or steam rise from the left side of the frame, partially obscuring the background and the woman's hair. The overall color palette is warm, with pinks, reds, and soft whites.

Julija Tareilė

JEI SIENOS *prabiltų...*



OBUOLYS

Julija Tareilė

*JEI SIENOS
prabiltų...*

Romanas



Prologas

Per akimirką žmogaus gyvenimas gali apvirsti aukštyn kojomis. Vienas žvilgsnis, vienas žodis, viena šypsena – tiek užtenka, kad netektum visko, ką turėjai brangaus, kad netektum savęs.

Anksčiau buvau apsupta tikrų draugų, meilės, palaikymo ir šeimos. Nors to nevertinau, visada turėjau, bet kada, vos pasijutusi blogai, žinojau, kad atsiras žmogus, kuris mane nuramins, kuris nuoširdžiai patars. Buvau mylima, globojama; dėl manęs kovojo, buvau šio to verta. Dabar nuo gausybės vakar išgertų kokteilių ir neaiškių medžiagų, kurias nebūtinai prisiminiau vartojusi, vidury savaitės kėliausi skaudančia galva. Bandžiau praplėsti patinusias akis ir praverti išdžiūvusią burną, bet nebuvo kam paduoti stiklinės vandens, o nuo ryškios saulės dengiausi ranka, kurią vos sugebėjau pakelti. Ir taip kiekvieną rytą. Jei ne pagirios, tai prisiminimai ir suvokimas, kur atsidūrė mano gyvenimas, vertė susisukti į kamuoliuką savo šaltoje ir vienišoje lovoje, bandant pabėgti nuo realybės ir tiesos. Tiesos, kad buvau visiškai viena. Nemylima, negeidžiama, neglobojama, neverta.

Pirmas skyrius

Dėl pirmos dienos mokykloje visada turėjau labai dvi-prasmišką nuomonę – vasaros pabaigoje, prieš grįždama į mokyklą, jausdavau šiurpuliukus, visgi ten buvo mano draugai ir apie mokyklą sukosi beveik visas gyvenimas, tačiau, kaip ir daugelis jaunų žmonių, nemėgau keltis anksčiau, visą dieną sėdėti suole, o po to likusią dienos dalį ruošti namų darbus. Ir vėl viskas iš naujo. Todėl laukdama draugų sutartoje vietoje, prie picerijos, kuri buvo mums visoms pakeliui į mokyklą, kaip ir kiekvienais metais buvau šiek tiek pasimetusi, nežinodama, ar džiaugtis, ar nesidžiaugti iš naujo prasidedančiu etapu. Norėjosi pamatyti klasiokus, kaip jie pasikeitė, galbūt šiek tiek pasimaivyti vilkint naujais drabužiais, pasigirti, ką šią vasarą nuveikiau, parodyti atostogų nuotraukas, tačiau kartu žinojau, kad tai dienai pasibaigus nebus likę nieko jaudinančio ar įdomaus, tik daugybė nuobodžių, rutinos persmelktų dienų. Pirmą dieną mokykloje visada atrodė, kad net oras kvėpia kitaip – naujais sąsiuviniais, iš rankų į rankas perduodamais vadovėliais, mokyklos maistu. Vienintelė paguoda buvo

ta, kad tai turėjo būti paskutiniai metai mokykloje, todėl mačiau nedidelį vilties spindulėlį – kuo greičiau viskas prasidės, tuo greičiau ir baigsis. Suvokusi tai susimąščiau, kad visi gerokai vėlavo. Keista, tačiau ta nedidelė kavinukė, prie kurios laukiau draugų, netgi pusę aštuonių ryto buvo sausakimša lankytojų. Prie staliukų sėdėjo biurų darbuotojai su juodais ir pilkais kostiumais, keli klasiokai ir žemesnių klasių vaikai stovėjo eilėje prie prekystalio nusipirkti rytinės kavos. Vasarą taip anksti čia nepamatytum nė vieno moksleivio, nes paprastai visi dar miega. Tačiau tądien jų buvo pilnos gatvės ir visi atrodė visai kaip aš – pasipuošę, nerimaujantys, tačiau savotiškai ryžtingi. Stovėdama ir laukdama merginų, kelias minutes pažiopsojau pro didelį vitrininį kavinės langą į lankytojus. Tačiau netrukus atėjo Laura:

– Na štai, pirma diena, o aš jau vėluoju, – uždususi pasakė net nepasisveikinus. Nusišypsojau jai, apsidžiaugusi, kad galų gale ko nors sulaukiau. Aišku, labiausiai laukiau Sandros, tačiau žinojau, kad su mumis kartu į mokyklą ji neis – vakar grįžo Aras, todėl visą vakarą praleido su juo ir tądien jis ją turėjo atvežti į mokyklą. Netrukus atėjo ir Evelina su Jonu. Visą laiką jieėjo susikibę už rankų. Jonas buvo mūsų klasiokas daug metų, tačiau tik praėjusią vasarą Evelina pradėjo su juo draugauti. Labai džiaugiausi dėl jos, tačiau supratau, kad tai buvo dar viena draugė, kurią iš manęs atims vaikinai.

Eidami į mokyklą aptarėme vasaros atostogas. Aš kaip visada vasarą leidau su Sandra namie, todėl labai daug ko papasakoti neturėjau. Ir nors tai buvo viena iš daugybės vasarų, praleistų kartu su Sandra, ši buvo išskirtinė.

Su ja susipažinome, kai man buvo ketveri. Gyvenome kaimynystėje ir natūraliai pradėjome kartu žaisti. Labai greitai tapome geriausiomis draugėmis. Buvome neišskiriamos – kartu leidome dienas ir naktis, kartu svajojome, mokėmės ir augome. Sandros tėvai visada man buvo kaip savi, o ir ji nuolat buvo laukiama mūsų namuose. Kadangi mama daug dirbo ligoninėje, naktimis taip pat, pas mane neretai nakvodavo Sandra – jaučiausi taip, lyg turėčiau seserį. Paauglystėje mūsų ryšys dar sustiprėjo, nes paaugome – buvome dvi jaunos moterys, kurios nuolat nerimavo dėl išvaizdos, dėl vaikinų, dėl bjaurių ir mūsų nesuprantančių tėvų, o aš bet kokioje gyvenimo situacijoje turėjau atsvarą, petį, ant kurio galėjau išsiverkti. Dažnai sakydavome, kad mes esame vienetas – tokios neišskiriamos sielos buvome. Deja, su laiku ėmiau jausti, kad mūsų su Sandra požiūris į gyvenimą ėmė skirtis – jai svarbūs tapo vaikinai, drabužiai, vakarėliai. Kitaip tariant – ji norėjo būti populiari. Vieną kartą užtikau ją už mokyklos, rūkančią su keliais futbolo komandos nariais. Nesakiau, kad tai mačiau, tačiau dar niekada gyvenime taip neišgyvenau – iki tol buvome aršios rūkymo priešės, visiems tą sakėme ir akivaizdžiai demonstravome. Todėl supratusi, ką ji gali padaryti

dėl kitų žmonių dėmesio, jaučiausi sugniuždyta. Ko gero labiausiai dėl to, kad supratau, jog jai reikia kitų žmonių, ne tik mano, dėmesio. Tačiau visa tai išgyvenau ir nepasidaviau – turbūt buvau stipresnė, turėjau tvirtesnius įsitikinimus ir be galo branginau mūsų draugystę. Deja, atėjo laikas, kai turėjome išsiskirti – jos tėtis gavo darbą Italijoje, todėl bent metams su šeima turėjo išvykti iš šalies. Atrodė, kad Sandra persiplėš per pusę – ji džiaugėsi galimybe pagyventi svetimoje šalyje, tačiau su manimi išliejo upelius ašarų dėl to, kad reikėjo išsiskirti, nors ir laikinai. Pažadėjome viena kitai nuolat skambinti ir rašyti laiškus. Su tokia viltimi ir išsiskyrėme.

Laikui bėgant mažėjo laiškų ir skambučių – kiekviena gyvenome savo gyvenimą ir turėjome mažai bendrų temų. Be to, Italijoje Sandra susipažino su savo gyvenimo meile, kaip ji pati sakė – su vaikinu Aru. Jis irgi buvo iš tos pačios šalies, ir atrodo, Sandros tėčio kolegos sūnus, todėl svetimame krašte jie iškart užmezgė ryšį. Gavau daugybę laiškų, pasakojančių apie jų pokalbius, pasimatymus, savaitgalius kartu, o prie tų laiškų buvo prisegtos krūvos nuotraukų. Be abejo, pavydėjau. Aš irgi norėjau savo princo, kuris mane mylėtų, globotų ir rūpintųsi, tačiau horizonte tokio nesi-matė. Buvau kukli ir labai nedrąsi, todėl su vaikiniais paprastai užmegzdavau tik draugiškus santykius, o jeigu nors trumpam sudomindavau juos, pamažu jie vis tiek imdavo laikyti mane tik drauge, nes nedrįsau su jais flirtuoti, jau

nekalbant apie bučinius ar glamones, – tai beveik niekada neišaugdavo į ką nors daugiau. Taigi pavydėjau Sandrai, kad ji susirado savo gyvenimo meilę.

Deja, laikui bėgant su Sandra pradėjome tolti, nes jos gyvenimas sukosi apie mylimąjį. Italijoje ji prabuvo daugiau nei trejus metus, o kai buvo priversta grįžti (vėlgi dėl tėčio paskyrimo dirbti gimtajame mieste), ji buvo tokia pikta ir nusivylusi, taip keikė gyvenimą ir savo tėtį, jog galvojau, kad padarys ką nors kvailo. Aišku, ji paliko savo mylimąjį kitame žemyne ir buvo priversta grįžti be jo, todėl atrodė, kad gyvenimas sugriuvo. Vis dėlto tai, ko gero, mus ir vėl suvedė. Kai ji grįžo, buvo vasaros vidurys, be to, mums reikėjo dar dvejus metus mokytis mokykloje. Buvau šiek tiek nusivylusi drauge, tačiau supratau ir ją – ji paliko savo naują gyvenimą toli toli, todėl reikėjo laiko atsigauti. Deja, susitikome tik rugsėjo pirmąją, kai pradėjome eiti į vienuoliktą klasę. Labiausiai pykau, kad beveik visą vasarą, kol ji buvo namie, su manimi nesusisiekė. Tuo metu aš turėjau porą kitų draugų, Laurą ir Eveliną, todėl stengiausi labai neišgyventi dėl tokio Sandro poelgio ir vis sakiau sau, kad ji man nieko neskolinga, kad ji ir neprivalėjo draugauti su manimi. Tačiau kai susitikome mokykloje, aš iškart pajutau tarp mūsų atgimstantį ryšį – buvo taip paprasta šnekėtis, suprasdavome viena kitą iš pusės žodžio, nuolat turėjome bendrų temų ir taip gerai pažinojome viena kitą, kad užteko poros dienų, jog vėl taptume neišskiriamos. Aišku, kitos draugės, kurios

negalėjo pasigirti ilga draugystės istorija, buvo šiek tiek primirštos, tačiau kai su Sandra viena kita atsidžiaugėme, po truputį į savo ratą įsileidome ir jas. Metai, kai mokiausi vienuoliktose klasėse buvo vieni geriausių mano gyvenime. Ir vien dėl to, kad atgavau draugę.

Be abejoj, Aras buvo minimas beveik kiekviename pokalbyje, be to, žinojau, ką jis Sandrai sakė ar rašė, nes jie kasdien susiskambindavo, o elektroninius laiškus rašydavo po kelis kartus per dieną, net pamokų metu. Aš buvau gera draugė – palaikiau Sandra, nuoširdžiai džiaugiausi dėl kiekvienos jos sėkmės su Aru, dėl kiekvieno jo „myliu“ ir „pasiilgau“. Lygiai taip pat džiaugiausi, kai sužinojau, jog jis ruošėsi atvykti studijuoti architektūros San Diego universitete. Puikiai žinojau, kad jo sprendimą beveik šimtu procentų lėmė Sandra, ir slapčia jai pavydėjau, bet kartu nerimavau, kad grįžus Arui būsiu pamiršta. Vis dėlto draugė nerodė jokių ženklų, kad pradėčiau jai mažiau rūpėti, ir mes abi džiaugsmingai laukėme tos lemiamos dienos. Tą vasarą ji kaip tik ir atėjo. Maniškės atostogos apsiribojo planų kūrimais su Sandra, ką jie veiks, kai atvažiuos Aras. Deja, aš dažniausiai būdavau reikalinga tik pritariamai palinksėti, Sandrai dėstant savo planus.

Pirma diena mokykloje praėjo ramiai. Labai norėjau ištrūkti iš tvankių klasių, kuriose grūdosi šimtai mokinių, ir pasidžiaugti menka mums likusia laisve nuo pamokų ruošimo ir kartojimosi egzaminams. Su Sandra susitikau tik

didžiojoje salėje, ten laukėme susirinkimo, o direktorius, kaip ir kiekvienais metais, pasakė kalbą. Vėliau mums išdalijo tvarkaraščius ir vadovėlius. Sandra atėjo pavėlavusi ir visą laiką skraidžiojo padebesiais, todėl man už ją teko paimti tvarkaraštį ir keletą vadovėlių. Tik kai man pasidarė per sunku tampyti jos vadovėlius, kumštelėdama prižadinau ją iš svajonių pasaulio.

– Ei, Sandra, surimtėk. Juk galėsi būti su Aru kiekvieną dieną. Jis jau grįžo, ir tau laikas grįžti į realybę, – galbūt kiek per karčiai pasakiau, bet negalėjau susilaikyti ir tikrai norėjau sulaukti šiek tiek jos dėmesio.

– Žinau, bet buvo taip gera jį matyti. Dabar galvoju, kaip mes susitiksim vakare. Žadėjo mane nusivežti į namuką prie jūros, kurį vasarą jo tėvai jam nupirko. Galvoju, ką apsirengti... – ji tiesiog spinduliavo laime, nuolat striksėjo aplink mane ir atrodė, kad likęs pasaulis nebeegzistuoja.

– Turėtų būti labai smagu, – aš irgi visada svajojau turėti tokį namą, kad galėčiau kiekvieną dieną bėgioti prie jūros ir plaukioti.

– Na, dabar, kai Aras turi šį namą savo valioje, manau, kad retkarčiais pasiimsiu tave pasimėgauti jūra, – užtikrintai pažadėjo draugė.

Kai prie picerijos visos išsiskirstėme (su Sandra jau anksčiau atsisveikinome prie mokyklos, nes ji skubėjo namo ruošti vakarui), aš dar nusprendžiau užėiti į kavinę ko nors užkąsti. Žinojau, kad mama grįš vėlai, todėl

tikrai namie valgyti nieko nebus, o pati gaminti tingėjau. Pakeliui ėmiau kuprinėje ieškoti knygos, kurią kaip tik žadėjau pradėti skaityti, todėl net nepastebėjau, kaip prie kavinės durų susidūriau su vaikinui, kuris, atrodo, skubėjo ir atkreipė į mane dėmesį tik tada, kai susitrenkėme pečiais. Kai pakėliau akis, visų pirma netekau žado, o tada nuraudau. Susitikus žvilgsniams man tiesiogine žodžio prasme atvipo žandikaulis. Pamatęs mane vaikinai nusišypsojo ir įsmeigė žvilgsnį tiesiai man į akis – supratau, kad jis buvo ne iš tų, kurie gėdijosi pažiūrėti kitiems į akis. O aš – atvirkščiai, tuo atžvilgiu buvau labai nedrąsi, todėl nudelbiau žvilgsnį sau į kojas ir stovėjau sustingusi vos per pusmetrį nuo vaikino. Jis atsiprašė ir atidaręs duris įleido mane vidun – suakmenėjusiomis kojomis užėjau, o jis sekė iš paskos. Kai išdrįsau atsisukti, jis jau buvo kitoje patalpos pusėje.

Kavinėje kaip visada buvo daug žmonių, tačiau man pavyko susirasti laisvą staliuką prie lango. Kol laukiau meniu, išsitraukiau knygą ir ėmiau skaityti, nors sunkiai sekėsi susikaupti. Kai priėjo padavėjas ir pakėliau akis, atpažinau tą patį vaikiną. Vėl pajutau atvimpant žandikaulį ir tik tada supratau, kad kažkur buvau jį mačiusi. Žinojau, kad anksčiau jis ten nedirbo, todėl tiksliai negalėjau pasakyti, iš kur jį atsimenu. Vaikinas buvo gana aukštas, tamsių vidutinio ilgio susivėlusią plaukų, atrodė tvirtas, sportiškas ir labai vyriškas. Retai sakau tokius dalykus, ypač apie

vyriškos lyties atstovus, tačiau jis buvo gražiausias mano iki šiol matytas vyras. Netgi pagalvojau, kad turbūt jį būsiu mačiusi kokiam nors kino filme, tik negalėjau suprasti, ką jis veikė toje kavinukėje. Galų gale susivokusi, kad spoksau, užsisakiau salotų, gerti ir toliau mėginau skaityti. Po kurio laiko vaikinai atnešė gėrimą.

– Viena kokakola, – pastatė stiklinę prieš mane ir labai maloniai nusišypsojo. Vėl išraudau ir jaučiau, kaip smegetis aptraukia migla – apie nieką nesugebėjau galvoti, tik apie tą akinančią šypseną. Dar kartą ją išvydusi, suvokiau, kas prieš mane stovi. Tai buvo ta pati šypseną, kurią visą vasarą mačiau ant Sandros naktinio staliuko ir kadaise Sandros siųstose nuotraukose. Tai buvo Aras. Jis neturėjo ženkliuko su vardu, todėl nebuvau tikra, ar neklystu. Kol bandžiau atsitokėti ir surezgiau galvoje pirmus žodžius, norėdama prisistatyti ir pasitikslinti, ar dėl jo neklydau, jis jau buvo priėjęs prie kito staliuko. Kurį laiką visai pamiršau, ką veikiau, tik stebėjau jį iš nugaros, kaip dirbo. Jis maloniai pasisveikino su naujais žmonėmis, keliais studentais, ir priėmė užsakymą. O tada visai netikėtai pažvelgė į mane sau per petį – žvilgsnis buvo toks trumpas ir toks netikėtas, kad vos spėjau jį užfiksuoti, o jis jau vėl aptarnavo klientus. Nuo to momento man niekas daugiau nerūpėjo, todėl pasidaviau dideliu norui ir ėmiau stebėti, tikėdamasi vėl pagauti jo žvilgsnį. Man nebūdinga flirtuoti su vaikiniais, paprastai vengdavau jų žvilgsnių ir

stengdavausi nekristi į akis, tačiau tada nieko labiau netroškau, kaip sulaukti jo dėmesio, nors kelioms akimirkoms. Jeigu jis tikrai Aras (mano nelaimei), tai buvo jo pirmoji darbo diena. Nors atrodė gana nedrąsus, regis, puikiai atliko savo darbą. Kavinėje buvo labai daug žmonių, bet jis greitai spėdavo aptarnauti didžiąją dalį. Vaikinas vis nardė tarp staliukų, kartais prasilenkdamas su kita padavėja, kuri, žinojau, dirbo ten jau seniai. Netoli manęs ant durų suskambėjo varpelis, kondicionuojamoje kavinėje pasijuto karšto oro iš lauko gūsis – kažkas įėjo į vidų. Pasisukau ir pamačiau Luką, vaikiną iš paralelinės klasės. Pamojau jam, jis man nusišypsojo ir išnyko už prekystalio. Žinojau, kad jis jau ne vienus metus ten plušėjo po mokyklos, buvo baigęs picų kepėjo kursų ir dirbo šefo padėjėju. Vasarą su merginomis čia susirinkdavome, gerdavome vaisvandenių, valgėdavome salotas ir picas. O kai abejodavome, kurią picą išsirinkti, visada galėdavome pasikviesti Luką. Jis maloniai mums patardavo. Pastebėjau, kad Lukas man skyrė daugiau dėmesio nei kitoms mano draugėms, tačiau niekada to nesureikšminau.

Man buvo dingęs bet koks noras skaityti, bet koks noras išvis mąstyti, todėl tiesiog toliau stebėjau dirbantį Arą. Jaučiausi šiek tiek suirzusi ir suglumusi, tad iškart neatpažinau jo, ir per tą trumpą laiką, kai nežinojau, kas jis toks, sugebėjau susižavėti. Mačiau daugybę jo nuotraukų, tačiau realybėje jis atrodė daug geriau. Galbūt dėl to, kad buvo

vyresnis negu tose nuotraukose, iškart nesuvedžiau galo su galu. Netrukus pradėjau nerimauti, kad jis virtuvėje neužsakė man salotų, nes jų ilgai laukiau, tačiau po kelių minučių jis priėjo prie mano staliuko su nedidele pica. Spoksojau į ją ir galvojau, kaip reikėtų prasižioti, – atrodė, kad jam esant šalia suparalyžiavo visą kūną. Po galais! Kai jau norėjau pasakyti, kad neužsisakiau picos, jis prabilo:

– Viena pica Emilijai, nuo Luko, – padėjo picą priešais mane ir vėl nusišypsojo plačia šypsena, tačiau tą kartą netgi šiek tiek šelmiškai. – Ten, iš kur atvažiavau, paprastai vyrai merginoms siunčia gėrimus, o ne picas. Tačiau Lukas pageidavo, kad ją pristatychiau būtent tau. Sakė, kad tai nauja pica pagal jo sukurtą receptą ir tau turėtų patikti, – tai visiškai išmušė mane iš vėžių, ir trečią kartą per pastarąjį pusvalandį pajutau degant skruostus. Be to, jis žiūrėjo tiesiai į akis, akivaizdžiai visiškai pasitikėdamas savimi ir neabejodamas tuo, ką darė. Nors prieš kelias sekundes bandžiau pagauti jo žvilgsnį, bet gavusi didžiulę jo dozę, sugebėjau tik spoksoti į picą. Taip pat atkreipiau dėmesį į jo balsą – žemą, tačiau sodrų ir, aišku, raminantį. Be abejo, buvo keista, kai toks iš koto verčiantis gražuolis atnešė man picą, siųstą kito vaikino. Sekundės dalį pagalvojau, kad puikiai supratau, kuo Sandrą patraukė šis vyras, tačiau nuvijau tokias mintis ir nusišypsojau jam, dar nežiūrėdama tiesiai į akis.

– Labai ačiū. Lukas yra mano draugas ir tai ne pirmas kartas, kai man ir draugėms siunčia picas. Manau, kad jis

apie jas išmano geriau nei apie gėrimus, – bandžiau pašmaikštauti, bet jaučiau, kad teisinuosi. Tačiau be reikalo – jo mintys jau buvo kažkur kitur. Norėjau prisistatyti ir pasakyti, kad viena iš tų mano draugių buvo jo mergina, tačiau jis tik skubiai palinkėjo skanaus, šyptelėjo ir nusku-bėjo prie kito staliuko.

Pica tikrai buvo skani. Labai greitai ją suvalgiau, užgeriau gėrimu ir ant staliuko palikusi pinigus su dosniais arbatpinigiais pasukau išėjimo link. Kavinėje prisirinko daugiau žmonių, jau būriavosi pietautojų eilė prie durų, todėl nenorėjau viena užimti viso staliuko. Kažkodėl labai nejaukiai jaučiausi, kai Aras vaikščiojo aplink, o aš negalėjau jam prisistatyti. Dar nejaukiau jaučiausi, kad jis buvo toks stulbinantis, toks pasitikintis savimi, o aš sugebėjau tik rausti. Atrodė, tarsi slapta jį stebėjau ir specialiai neskiau jam vardo. Nuo tokios minties tik pajutau kaltę. Juk jis buvo mano geriausios draugės vaikinąs. Beveik garantuoti.

Išeidama dar žvilgtelėjau už baro. Iš ten galvą iškišo Lukas klausiamu žvilgsniu. Aš jam iškėliau nykštį ir tik lūpomis pasakiau „Ačiū“, tuomet skubiai išsmukau iš kavinės. Dar mačiau, kaip jis patenkintas nusišypsojo. Lauke buvo karšta – ten, kur vasara būdavo kiaurus metus, beveik nesijautė skirtumo tarp metų laikų. Ėjau namo, tačiau nesugebėjau mėgautis geru oru ir viena iš laisvesnių dienų, kai nereikėjo ruošti namų darbų, nes jaučiausi lyg vaikas,

iš kurio ką tik buvo atimtas saldainis. Be abejo, pamačiusi Arą visiškai natūraliai ir gana įprastai pajutau jam trauką. Kartais, kai mane sužavėdavo koks nors vaikinys, pasvajodavau, koks būtų jausmas įsimylėti ir būti mylimai. Su Aru nutiko taip pat. Nesitikėjau, kad jis mane įsimylės ar kad apskritai atkreips į mane dėmesį (tik filmuose būna, kad vyras iš pirmo žvilgsnio įsimylį kuklią, neišvaizdžią merginą ir sudrebina jos pasaulį iš pamatų), tačiau buvo gera nors trumpai pasvajoti. O suvokimas, kad tai mano geriausios draugės vaikinys, kad jis priklauso kažkam kitam, neleido net svajoti apie jį.

Kitą dieną buvo penktadienis, todėl būtų reikėję išklausti kelias įvadinės pamokas mokykloje ir prieš akis būtų visas savaitgalis. Dar nežinojau, ką veiksime, tačiau Sandra žadėjo mus supažindinti su savo vaikinu, todėl greičiausiai visi būtume ėję į kiną ar į miestą vakarienės. Nebuvau tikra, kaip reikės elgtis, kai mane supažindins su Aru. Greičiausiai turėčiau apsimesti, kad tuomet jo neatpažinau. Sunku nebūtų buvę, nes jis neturėjo ženkliuko su vardu. Žinojau, kad kitų įtikinėti man nebūtų reikėję, deja, sunkiausia buvo įtikinti pačią save.



Kitą dieną per pertrauką mokykloje prie manęs priėjo Lukas. Mes su Eva sėdėjome lauke, valgėme pietus. Sandra sakė, kad eina į tualetą, tačiau labai ilgai nesirodė, todėl

spėjome, kad kalbėjo su Aru. Laura, kaip visada, buvo bibliotekoje.

– Skanaus, merginos, – palinkėjo iš už kampo pasirodęs Lukas. – Ar patiko pica? – kreipėsi tiesiai į mane.

– Taip, tikrai buvo labai skani. Dėkui, – kažkodėl staiga nuraudau.

Nors su Luku buvome bendravę tikrai nemažai, tą kartą jis kreipėsi asmeniškai į mane. O dar ir Eva įsispoksojo klausiamu žvilgsniu.

– Džiugu. Kai sugalvosiu ką nors naujo, būtinai vėl pasidalysiu su jumis. Iki pasimatymo, – dar sekundę pastovėjo, pažiūrėjo į mane (aš tuo metu spoksojau į savo pietus) ir apsisukęs nuėjo prie savo draugų.

– Tai Lukas dabar jau asmeniškai tau kuria picas? – erzindama pasiteiravo Eva.

– Nieko panašaus. Tiesiog vakar buvau picerijoje ir jis man davė paragauti naujos picos. Tik tiek... – nebuvo nusiteikusi visko pasakoti Evai. Be to, ji labai mėgo viską pagražinti, sukurti tai, ko visai nebuvo.

– Jeigu taip sakai, – regis, daugiau šios temos draugė nenorėjo aptarinėti. Kartu pasvarstėme, ką galėtume nuveikti savaitgalį. Eva, kaip ir aš, galvojo, kad geriausia būtų nueiti į kiną, ten galėtume susipažinti su Aru ir tada palikti juos su Sandra ramybėje. Tegul jie tamsoje daro, ką nori. Suskambėjus skambučiui patraukėme link klasės, Sandra atėjo truputį pavėlavusi, bet užtat labai laiminga. Po suolu

mums pasiuntė raštelį: „Aras siūlo šeštadienį visiems nueiti į kiną. Gerai būtų, kad Eva pasiimtų ir Joną. Aras jausis smagiai, jei kompanijoje bus dar vienas vyras.“ Aš, aišku, tokia idėja šiek tiek suabejojau, nes būčiau viena be vaikinų, tačiau liko tik pritarti ir susikonscentruoti į pamoką.

Po pamokų jau visos kartu (taip pat ir Sandra)ėjome picerijos link. Ten visos turėjome išsiskirstyti ir kiekviena eiti savo namų link. Pakeliui Sandra užsiminė, kad Aras dirba picerijoje. Aš visiškai nenustebau, nes praėjusią dieną jį ten mačiau, tačiau tylėjau kaip užsiūta ir nieko nesakiau. Prie kavinės labai stengiausi nežvilgčioti į vidų. Visos atsisveikino ir išsiskirstė, mačiau, kad Sandra nuėjo į piceriją.

Paėjusi pusę kelio iki namų supratau, kad kažkas eina iš paskos. Grįžtelėjau ir ant peties pajutau ranką. Pradžioje labai išsigandau, tačiau pamačiusi draugišką šypseną atpažinau Luką. Anksčiau jis niekada namo neidavo pro šitą pusę. Buvo uždusęs – kurį laiką bėgo.

– Sveika, – dar vis gaudydamas orą pasisveikino vaikinai.

– Labas. Ką čia veiki?

– Pamačiau tave einančią, todėl nusprendžiau pasivyti. Vis norėjau paklausti, bet tu nuolat būni su viena iš draugių, – Lukas kvėpavo jau ramiau, tačiau buvo šiek tiek paraudęs. Pastebėjau, kad jo plaukai susitaršę – toks pavargęs ir uždusęs jis atrodė visai žavingas. – Norėjau paklausti, galbūt galėtume kada nors susitikti, nueiti į kiną... ar panašiai...